

İbrahimin Hakikati

Yerinde kullanılmayan veya gerçek değeri bilinmeyen mal, insanı yanlış noktalara vardırđığı gibi; dil ve literatür farklılığından dolayı yanlış anlaşılan ve dolayısıyla yanlış kullanılan dinî kıssalar da insanlık için sonsuz bir hazine gibi iken maalesef bazı insanların dinsizleşmesine ve dolayısıyla bütün kutsal değerlerden mahrumiyetlerine sebep olduğu gibi; dindar kesimin de hurafelere batmasına ve çocukluk seviyesinde kalmasına sebep oluyor.

Bu kıssaların en önemlilerinden ve konunun belkemiğini oluşturan bir tanesi, İbrahim kavramıdır. Bu kardeşiniz, 20 yıla yakın bir zamandır, tarihî kişiler olarak algılanan bu kavramların bireysel şahsiyetler olmadığını; birer evrensel yasayı ve uzun bir dönemin antropolojik özelliklerini anlatan somut simgeler olduğunu yazıyor. Bu konuda müteferrik de olsa 5-6 kitap ve elliye yakın makale ortaya çıktı. Özellikle Âdem, Nuh, Yunus, Habil, Kabil kavramları gayet net olarak izah edilmiştir. İsteyen kitaplarıma ve makalelerime ulaşabilir.

Gerçi benden önce Muhammed İkbâl, Ali Şeriatî ve Francis S. Collins de bu isimlerin bir kısmının tarih olmadığını fark etmişlerdir. Fakat hiçbirini benim çalışmalarım kadar detaya inememişler.

İbrahim kavramı ile ilgili kitaplarımda beş on yerde yeteri kadar açıklamalar var. Fakat *Muhammed, İbrahim'in ateşe atılmasını, Yahudi ve Hıristiyan edebiyatının 3. sınıf yanlış tercümelerinden almıştır*, gibi bir iddia münasebetiyle, hem İbrahim kavramı ile ilgili bütün gerçekleri bir arada sunmak; hem bu gibi yüzeysel ve tahmine dayalı iddialara cevap vermek; hem dindarların bu gibi konuları ne kadar yanlış anladıklarını göstermek için bu evrensel hakikati 12 bendde izah etmeye çalışacağım.. Şöyle ki:

1) Biyolojik evrimin teoriden çıkıp bilimsel veri tabanları elde etmesiyle; Âdemin 1030 yıl gibi uzun bir ömür yaşaması gibi ifadelerle; insanlığın ilköllük ve çocukluk dönemlerinin bir anlatımı olan cennetteki maceralarla yaklaşık yüzyıl önceden Âdem isminin kollektif bir kavram, insanîyetin ilk dönemlerinin ifadesi olduğu anlaşıldı. Birçok sosyolog ve antropolog bunun farkına vardı. Fakat Nuh ve İbrahim gibi isimler kapalılığını koruyordu.

Modern Müslümanlar, bunlar Tevratın israiliyatıdır, demesinler. Çünkü Nuh'un 950 sene yaşamasından söz eden ayet, Kur'anda da geçiyor. Ayrıca israiliyat demek Tevrat demek değildir. Talmud ve Mişna gibi son derece titizlikle yazılan ve korunan Yahudi kaynakları da değildir. İsrailiyat, sadece bu gibi kaynaklardan alınıp değiştirilerek halk arasında anlatılan hikâyelerdir. Çünkü Kur'an, Tevratı ve İncili aynen kabul ediyor. (5/44-48)

Demek bir Müslümanın Tevratı ve İncili reddetmesi, farkına varmadan Kur'anın bu hükmünü reddediyor, manasına gelir.

2) Bu kardeşiniz ta 1993'te kırk küsur karineye dayanarak Nuh'un 950 senelik ömrünü anlatan ayetin asıl manası, Nuh'un din ve diyanetinin egemen olduğu dönemin süresi olduğunu yazdı. 96'da Kur'anın Evrenselliği adlı kitabımın 2. Eki olarak yayınlandı.

Bu kıssanın Kur'anda geçmesinin ana amacı yani kıssadan hisse, Kur'an ve İslam dininin de bu kadar sene egemen olacağını bildirmektir; asrın Nuhu, Hz. Muhammed'dir, mesajını vermektir. Hemen hatırlatalım ki; 1400 yıllık İslam tarihinin sadece 950 senesinde tam egemenlik olmuştur. Arada fetret dönemleri vardır. Detay isteyen bu kitabıma müracaat edebilir.

Kur'an bu dönemler içinden özellikle İslam'a bakan Nuh'un 950 yıllık süresini zikretmesi ve buna muhatap olan toplumu kınaması, işaretten der ki: "İslamiyet denge ve bütüncülüğüyle ilim, akıl ve medeniyet dini iken Müslümanların bin küsur sene Ortaçağın karanlığında kalması, onların Nuh'un kavmi gibi ilkel olduklarından kaynaklanıyor. Nitekim İbrahimi dönemlerin en gelişmiş olan ve İsrail (dindar-medeni millet) ile ifade edilen Yahudi âlimleri Müslümanlara Nuhî diyolarlar.

3) Her kelimesi dahi sosyolojik, mucizevî bir mana ifade eden Tevratın Tekvin kitabından gayet net olarak okuyoruz ki; 1030, 950 gibi uzun süreler, gittikçe yarılanıyor. Mesela 1030 ve 950'den 600'e, oradan da 400'lere, sonra 200'lere iniyor. Mesela; İbrahimin 5. nesil dedesi olan Eber 430 yıl yaşıyor; ondan sonra bu süre 200 küsurlu yıllara düşüyor. İbrahime gelince 170'li yıllara düşüyor. Hâlbuki bugün beş on ilim dalı bize gösteriyor ki; insanların en uzun yaşadığı dönem bu çağdır.

Bu oranlar bize diyor ki; eskiden değişim yavaş olurdu. Bin ile ifade edilen sayılar kadar uzun sürerdi. Tarih ilerledikçe bu değişimler hızlandı. Dolayısıyla bu dönemlerin süresi de azaldı. Demek bu isimlerin hiçbiri tarih değildir. Ve bu uzun ömürlerin hiç biri biyolojik ömürler değildir. Bu sayılar, sosyolojik ve antropolojik dönemlerin süresi olduğuna göre bireysel kişiler sanılan isimler de o dönemlerin karakterini anlatan kavramlardır.

4) Bu süreçleri ve onların karakterlerini anlatan zincirde 50 küsur kavram geçiyor. Hepsini burada açıklamak yazımın hacmini aşar. Onun için sadece konumuz olan İbrahim ve onun beş dedesinin isimlerinin manasını inceleyeceğiz. Hemen hatırlatayım ki; bu kelimelerin etimolojik manalarını açıklarken Sami dil grubunun bütün türevlerini inceleyerek yapıyorum. Burada asla tahmin veya yakıştırma yapılmıyor. Ve yine hatırlatayım ki; bu dönemde İbrahim kavramının ismi henüz yalnızca Abramdır.

Bu sosyolojik dönemlerin ilki, Âdem ile ifade edilen dil ve soyut kavramların oluştuğu dönemdir. İkincisi Nuh ile ifade edilen inanç ve dindarlığın olduğu dönemdir. Nuh'tan ta denge, bütünlük ve pratikler dönemi olan İbrahime kadar ilerleme, çok yavaş gerçekleşmiştir.

İbrahimin 5. dedesinin ismi Pelegdir. İbranice telaffuzu Falic şeklindedir. Bu da ilk belirti, kara toprağı ekmek ve küçük kazanç demektir. Onun oğlunun ismi Reudur. Bu da ya belirgin bir görüş veya çobanlık demektir. Onun oğlunun ismi ise Seructur. Bu ise parlak aydınlık manasına gelir. Onun oğlu olan Nahur ise başlangıç ve girişimci manasına gelir. Onun da oğlu ve Abramın babası olan Terah ise verimsiz demektir.

Bu verimsiz dönemden sonra, bilimsellik ile beraber ispatlı, takviyeli ve sağlam iş yapma manasına gelen Abram (İbrahim) gelir. Bu Abram ismi, daha sonra Abraham oluyor. Bu ise bütün toplumu, bilimselliğe, takviyeli ve sağlam iş yapmaya yönlendiren lider manasına gelir. Abraham kelimesini, İbranicenin kardeşi olan kadim Arapçaya göre manalandırırsak Ebrahim, şefkatli baba demek olur. Arapça ve İbranicede kelimenin sayısal değeri manasıyla birebir ilgili olması, bu manayı güçlendirir.. Nitekim *rahim* kelimesinin sayısal değeri 258'dir. İbrahim de 258'dir.

5) İşte bilimsellik, kalite ve denge dolayısıyla şefkat¹ demek olan bu kavram Orta Doğuda birçok medeniyet ve sağlıklı gelişmelere sebep olmuştur. Bilimsellik, kalite ve dengenin dinî ismi İslamdır. İslam akıl ve kalbi, madde ve manayı, ruh ve bedeni, dünya ve ahireti dengelemek ve birleştirmek demektir. Yani uç olmamak demektir. Bu kavramın başka bir ismi de hanifliktir. Demek Orta Doğu gibi dengeli bir coğrafyada İbrahim ismi altında birçok peygamber ve lider gelmiştir. Zülkarneyn ismi altında birçok dindar kurtarıcı geldiği gibi.

Bu İbrahimî yapıdan önce, Müslümanların İdris ile, Tevratın Uhnuh (Nuhun kardeşi) ile ifade ettiği ve bilimin esas alındığı bir dönem var. Fakat bu dönem daha sonra saf soyut kavramlara inmiştir, ruhanileşip bilimselliğini yitirmişlerdir. Büyük bir ihtimalle Orta Doğu'daki Sabii denilen grup bunların devamıdır. Müslümanların Hanif İbrahim ile ifade ettiği ve büyük ihtimalle şahsi ismi başka olan bir peygamberin, bu Sabiilerin soyut ruhaniliğine karşı dengeli hanifliği savunduğunu El-Milel- Wen-Nihal kitabında okuyoruz. Ayrıca İslam ve denge İbrahim kavramı ile eşit olduğu için Kur'an, *İlk Müslüman İbrahimdir*, diyor. (22/78)

Aslında Yahudilik de böyle bir liderin zürriyetidir ve Beni İsrail (dindar-medeni millet) kavramı ile ifade ediliyorlar. Yahudilik dininde, dengenin iki garanti ayağı olarak devlet ve hukuk demek olan Musa ile beraber velayet ve maneviyat demek olan Harun vardır. Fakat bu denge zamanla kaybolmuştur; ağırlıklı olarak Musa kavramı esas alınmıştır. Harun gerçeği ise Eseni tarikatı gibi bir azınlığa düşmüştür.

6) Nitekim *ferisilik* ile ifade edilen bu dengesizliği gidermek için Allah velayet ve maneviyat demek olan İsa'yı gönderdi. Fakat Hıristiyanlık, Yahudiliğin eksikliğini tamamlayacağına Romanın materyalizminin ve Yahudi şekilciliğinin etki-tepkisiyle aşırı ruhanî bir yol oldu. Kilise dünyada, diyalektiğin ve bilimselliğin kaybolmasına sebep oldu. Ortaçağ karanlığı uzun bir dönem insanlığı gölgede bıraktı. Evet, İsa, en yüksek değerdir. O, manevi yapısının ismi olan İsa boyutu ile ve maddi yapısının ismi olan Mesih boyutu ile çok büyük bir değerdir. Kur'anın tabiri ile: *O, Allah'ın kelimesi yani logosudur; ismi Mesih İsa İbn Meryemdir. O, dünya ve ahirette çok yücedir. İlahî sisteme en yakınlardandır.* (3/45)

Demek eğer Yahudilik, Musa ve Harun dengesini, Hıristiyanlık Mesih ve İsa dengesini korumuş olsalardı, Mısır ve Roma materyalizmi ve Ortaçağın karanlık dönemi, insanlığın başına musallat olmazdı. Bakın Kur'an bu dengeyi ne kadar güzel ifade etmiştir:

¹ Dengeleri korumak için hassas ve şefkatli olmak gerekiyor.

“İbrahim Yahudi ve Hıristiyan değildi. O dengeli demek olan Hanif idi. O putperest müşriklerden de değildi. İbrahim’e en yakın olanlar ona tabi olanlarla beraber bu İslam Peygamberi ve ona inananlardır.” (3/67-68)

7) Kur’an Meryem, 41 ve 56’da ve Tevrat Tekvin, 14’de iki peygamber için sadık (veya çokça doğru ve isabet eden manasına gelen *sıddık*) denildiğini görüyoruz. Biri İdris diğeri İbrahim..

İdris kavramının, ilim ve ders manasına geldiğini biliyoruz. Ve ilmin gerçekliği gösteren, doğru giden bir yol olduğunu anlıyoruz. İbrahim’in de farklı zıtları birleştirip gerçekliğin görünmesine sebep olduğunu anlıyoruz. Bu şekilde gerçekliği ve doğruyu anlamada bilim ve dengenin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz.

Fakat Tekvin 14. babında anlatıldığı üzere; İbrahime bu gerçeklik ve doğruluk mihengini veren, doğruluk kralı manasına gelen Melkisedik denilen ruhanî bir zat olması ve ruhaniliği temsil eden İsa’nın *“Ben kral olmak için değil de, hakikatin varlığına şahitlik edeyim, diye doğdum; dünyaya geldim. Özünde hakikati taşıyan herkes, benim sesimi (mesajımı) işitir, anlar”* demesi, bize bildiğimiz bilim ve dengeden başka bir gerçeği gösteriyor.²

Tevratın iyi bir müfessiri olan Pavlos’un İbranilere Mektubunda “İbrahime gerçeklik dersini veren Malkisedik, aslında zamanlar üstü olan İsadır. Levililer kimseye zekât vermezken, onların dedesi olan İbrahim, Malkisedik’a zekât verdiği gibi, bunlar da İsaya ve Kiliseye zekât vermelidirler” demesi de bu farklı noktayı gösteriyor.

Evet, İdris (ders ve bilim) ve İbrahim (denge ve kalite) gerçekliği gösteren iki barometredirler. Fakat asıl gerçeklik, sonsuzluk ve ebediliktir; başka bir tabir ile ruhanilik ve uhreviliktir. Ki Tekvin 14. babın son 8 ayeti çok dramatik bir üslup ile bunu anlatıyor. Şöyle ki:

“¹⁷Ve Abram, Kedorlaomer ve beraberinde olan kralları vurup döndükten sonra kralın vadisi demek olan Şave’de Sodom kralı onu karşılamağa çıktı. ¹⁸Ve Salem kralı Melkisedek³ ekme ve şarap çıkardı ve Yüce Allahın kâhini idi. ¹⁹Ve onu mübarek kılıp dedi: Göklerin ve yerin sahibi yüce Allah tarafından Abram mübarek olsun; ²⁰ve senin düşmanlarını eline teslim eden Yüce Allah mübarek olsun. Ve (Abram) her şeyden kendisine ondalık verdi. ²¹Ve Sodom kralı Abrama dedi: Canları bana ver ve malı kendine al. ²²Ve Abram Sodom kralına dedi: Göklerin ve yerin sahibi Yüce Allah’a, Rabbe ²³ne bir iplik, ne bir çarık bağı, ne de sana ait olan bir şeyi almamağa elimi kaldırdım, ta ki: Abramı zengin ettim, demeyesin. ²⁴Ancak gençlerin yediklerinden ve benimle giden adamların Aner, Eşkol ve Mamrenin payından başkası bana olmasın; bunlar paylarını alsınlar.”

Bu parçanın açıklaması şöyledir:

²Yuhanna, 18/38

³ Arapça ve Osmanlıca tercümelerde Melkisedik olarak yazılmış.

“Abram, her şeyi dengeli ve kaliteli yapınca ömürleri ve iktidar süreleri kederli ve bulanık (kedorlaomer) olan bütün kralları yendi. Sodom (hedonizm ve dünya) kralı hariç. Evet, Abramın iki sağlam ayağı var: Bilimsellik ve denge.. Fakat ebedî selamet ve kurtuluşun garantisi olan ruhaniliği kâhin (metafizikçi) bir zattan alıyor. Bu şekilde İbrahimi sistem, tamamlanmış oluyor.

Sodom (hedonizm ve dünya) kralı onu mal ile kandırmak istiyorsa da o imtihanını veriyor: Mala kanmıyor; mal ile ebediliğin olmayacağını biliyor. Sadece üç ekol için ve hizmetçiler manasına gelen gençler (gulamlar) için bir miktar mal istiyor. Bu üç ekol ise, iman işlerine bakan kelamcılar, şekil ve formaliteye bakan fıkıhçılar ve sofilerdir. Eşkol kelimesi şekilciler manasına gelir. Mamre ise seyr ü sülük veya hafıza ve kalp ehli manasını çağrıştırır. Aner kelimesinin kökünü ise bilemedim.

Evet, bu dram, İslam dini de dâhil bütün İbrahimî gelenekler için geçerlidir. Çağdaş bir İbrahim olan İslam için bu parçayı yeniden yazarsak bütün cümleleri, adeta ihbar-ı bil-gayb olarak yerine oturuyor:

“Evet, İslam dini döneminin bütün krallarını yendi. Fakat askeri masraflardan ve yalnızca fakirlere verilen zekâttan başka kimseden bir şey almadı. İman, fıkıh ve kalp ehli olan; kelamcılar, şeriatçılar ve sofiler için az bir miktar hariç..”

Demek dünya ve nefis amaç olduğu zaman gerçeklik ve gerçekliğin üç sacayağı olan ilim, denge ve ruhanilik kaybolur, gider. Şeva ve şave etimolojik olarak kavuran demektir. Evet, dünya krallığı insanın maneviyatını yakan bir ateştir.

8) Diyalektiğe dayalı olan dengenin ateşinden sağ-selamet çıkabilmek.

İmtihan ve gelişme için kurulan dünya hayatındaki zıtları dengelemenin zorluğundan ve bu zıtların birbiriyle olan çatışmasından dolayı, ateş ile ifade edilen çok sıcak bir ortam oluşuyor. Kutsal kitaplarda fırına veya ateşe atılma ifadesinin manası bu evrensel sıcaklıktır. Bu diyalektik fırının sıcaklığını ancak İbrahim gibi denge üzere gidenler yenebilir. Nitekim Daniel peygamber de böyle bir fırına atılır. Fakat o da İbrahim gibi kurtulur.

Çünkü Daniel bilge insan demektir. Yani insan, İslam ve denge ile o imtihan ve zıtların dünyasından kurtulduğu gibi, bilgelik ve bilgi ile de kurtulabilir. Bu ateş ve fırın kavramının 2. bir manası da materyalizmin getirdiği humma ve ateştir. Ki İbrahim tevhid ve denge ile Nemrudun bu ateşinden de kurtulmuştur. Nitekim insanların gelişmesi için zıtların bir arada çarpıştırıldığını anlatan ve İslamî bir kelime olan *imtihan* kavramı da maddenin ateşe atılıp ham ile hassının birbirinden ayırt edilmesi demektir.

Kur'an bu imtihan dünyasını *evrensel cehennem* kavramı ile şöyle anlatır: (19/68-72)

“Bütün zıtları, varlığı ve hayatı geliştirmek için çalıştıran Rabbine (rububiyetine) and olsun! (Yokluğu ve inanmamayı tercih eden) o kâfirleri ve (yokluğun adı olan) şeytanları toplayacağız. Sonra diz çökmüşler olarak onları cehennemden etrafında bulunduracağız.”

“Sonra her gruptan, Rahmana (Allah’ın denge ve düzenine) karşı hangilerinin daha azgın olduğunu ortaya çıkaracağız.”

“Biz hangilerinin cehenneme dayatmaya daha layık olduğunu biliriz.”

“Evet, sizden hiç kimse yoktur ki; mutlaka o cehennemden geçiyor, olmasın.. Hepinizin bu evrensel cehennemden geçmesi, Rabbinin terbiye edici isminin kesin olarak gerektirdiği ve asla fitesi olmayan kat’i bir hüküm ve kanundur.”

“Sonra biz, kendini zulüm ve dengesizlikten koruyanları kurtarıyoruz. Zalimleri ise orada diz çökmüşler olarak bırakıyoruz.”

9) İşte bu gibi evrensel manaları bilmeyen müsteşrikler ve onların yerli ayakçıları “Talmudu yazan mütercim Tevratın Ur kelimesini yanlış tercüme etmiştir. Mütercim, İbrahim’in Ur şehrinde kurtuluşunu İbrahim’in ateşten kurtuluşu diye çevirmiş. Muhammed de bu yanlış Kur’ana aynen geçirmiştir” gibi ciddiyetsiz iftiralarda bulunabiliyor. Bütün bu evrensel manalar dışında bu gibi iddialarının ne kadar yanlış olduğu şu dört noktadan gayet açık olarak anlaşılır:

a) Evvela Tevratın metni ***“Ur şehrinde kurtuluş..”*** şeklindedir. Demek bunun ateşten kurtuluş diye çevrilme ihtimali yoktur. Çünkü cümlede açıkça şehir kelimesi geçiyor. Ve eğer Kur’an bu yanlış tercüme almış olsaydı, hikâyenin tamamını da aynen alırdı. Hâlbuki Kur’anın metni ile söz konusu edilen parça arasında yüzde 80 fark var.

b) Talmud ve diğer Yahudi kitapları Tivrattan tercüme değiller; İslamdaki hadis ve fıkıh kitapları gibi ayrı birer kaynaktırlar.

c) Ve bütün geleneklerde olduğu gibi Yahudiler bu gibi konularda kılı kırk yaran son derece hassasiyet gösteren bir geleneğe sahiptirler. Onların binlerce senedir böyle bir yanlış fark edememeleri adeta muhaldir. Nitekim İslam’ın hadisleri de (Emevilerin birkaç yönlendirmesi istisna edilirse) aynen bu titizlikle bize gelmiştir.

Zaten bu şekilde metinler zahiri olarak birebir esas alındığından ve lafız-mana dengesi bozulduğundan, Yahudilik de, İslamiyet de ve çağdaş bir ekol olan Sosyalizm de insanlığı daima ilerleteceğine, bu gibi durumlarda gerilemeye sebep oluyorlar. Hâlbuki insanlığın gelişmesinde en büyük üç hamle bu üçüdür.

Hulasa: Hiçbir dinde hiçbir yanlış metin yoktur. Sadece yanlış anlamalar, yanlış kullanılmalar ve yanlış yönlendirmeler vardır.

d) Ayrıca ocak ve yakılmış ateş manasına gelen, Ur kelimesi değildir. Aret kelimesidir. Ur kelimesi ise, sadece duman ve sıcak bölge veya Urişalim kelimesinde görüldüğü gibi şehir manasına geliyor. Çünkü şehirde duman ve sıcaklık olur. Arapça ve İbranice sözlüklere bakılabilir.

10) Bir kısım İbrahimî kavramların kısa bir açıklaması:

İbrahim (bütün zıtları tevhid potasında birleştiren ve barıştıran ilk insan, yani ilk Müslüman), önce Sümerlerin taptığı yıldız (gizli bilgilere) tapmak istedi. Sonra baktı, yıldız sınırlıdır; onu bıraktı. Gitti, Akadların taptığı aya (tasavvufî maneviyata) yöneldi. Baktı, o da sınırlıdır; onu da bıraktı. Sonra gitti, Firavun'un taptığı güneşe (devlet ve saltanata) tapmak istedi. Baktı o da batıyor, sınırlıdır. Onu da bıraktı. Bunun üzerine Allah, göklerin (metafizik âlemlerin) ve yerin (fizik âleminin) melekûtunu (iç yüzünü, mahiyetini, sonsuz oluşunu) ona gösterdi. O da putların egemen olmadığı bir diyara Filistin ve Mekke'ye (vaad edilmiş topraklara) yerleşti.

Fakat Mısırda (o günkü Batı materyalizminin egemen olduğu topraklarda) Firavun (materyalist ve kendi benliğinden başka bir değer tanımayan kişi) ona dedi ki: Bu yanındaki Saray (devlet, madde, zenginlik) da kim? (Yani sen de benim gibi maddeye bağımlısın; nereden çıktı, bu İslam ve tevhidi dayatman!?) İbrahim de cevaben: (Saray yani madde benim hedefim ve kâbem değildir. Onu sadece sonsuzluğa, manaya çıkmak için altyapı olarak görüyorum.) Saray benim eşim değildir, kız kardeşimdir, dedi.

Bunun üzerine Firavun onları serbest bıraktı. Sonra Saray, mucizevî olarak İshak'ı (mutluluğu, medeniyeti, sevinci) doğurdu. Ondandır da Yakup (dindar- medeni millet, Allah'ın koyduğu yasaları yenen beyaz insan) doğdu. Dünya mirası, Edomun (Afrikalı siyah ve kıdemli insanın hakkı iken) Yakup, o yasaları yendiği için, hile (güç ve teknoloji) ile o hilafeti Edomdan aldı. Ve yeryüzüne halife oldu. Ondandır 12 sıpt (millet, medeniyet, gelenek) çoğaldı. Bunlardan üçü şunlardır:

Yahuda; en büyük, eski ve köklü Yahudi medeniyeti, demektir.

Yusuf; kelime olarak Arab yani çok güzel demektir. Arabları ve onların İslam anlayışını ifade eder. Mumyalanmıştır. Evet, gelenekler içinde sadece Araplar dini dondurmuşlardır.

Bünyamin; (Yusufun öz kardeşi) kelime olarak mistisizmin oğlu manasına gelir. İbn, oğul demek; yamin de sağ ve doğu demektir. Tekvin Kitabına göre; o, ganimetle geçinir; alameti kurttur. (Bu da Türklerden başkası değildir.)

Tevratın Hâkimler kitabına göre; 11 sıpt birleşti, onu yok etmek istediler. (Birinci Dünya Savaşı oldu.) Fakat bundan sonra bilinmez bir sebeple Bünyamin sıptına (milletine) 400 çadır (kasaba) verdiler. O gün bugün onlar, dans (taklit) ile geçinirler.

Yine Tekvin Kitabı'nın belirttiğine göre; bu iki kardeş beraberken Yakup (insanlık,) sonsuz bir saadet içinde yaşamıştır. Ayrıldıklarında daima kıtlık, körlük ve gözyaşı yaşanmıştır. Geniş bilgi için Tevrat'ın mucizeliklerine dair olan kitabımıza bakabilirsiniz.

11) İbrahim'in Yıldızdan Aya; Oradan Güneşe; Oradan Sonsuz Manaya Varması:

(Enam suresi, 74-79)

İbrahim ta küçüklüğünde (gençliğinde) insan gibi sınırsız duyulara sahip bir mahlûkun, cansız, fâni, sınırlı sanem ve putlara tapmasının çirkin ve münasebetsiz bir eylem olduğunu görmüştü. Bunun üzerine çok ilgilendiği, sevdiği babasına veya amcasına “Sen nasıl bu sınırlı, fani, cansız putlara sonsuz ilahlık vasfını veriyorsun; ben seni ve kavmini apaçık bir sapma ve kayıp içinde görüyorum.” dedi.

Biz bu şekilde göklerin ve yerin içyüzünü, mahiyetini, İbrahim’e gösteriyorduk. O hem bunları görüyordu; Hem de araştırıp inananlardan olmak üzere hayatına devam ediyordu.

Ve gece, ona karşı her şeyi örtüverince parlak bir yıldız gördü. ‘Rabbim budur’ dedi.. Fakat yıldız batınca; ‘Ben batanları sevip onlara tapamam’ dedi.

Ayin parlak bir şekilde doğmakta olduğunu görünce, ‘Bu Rabbim’dir’ dedi. Sonra o da batınca, ‘Eğer Rabbim bana doğru yolu göstermezse, o sapık toplumdan olurum’ dedi.

Sonra güneşin doğmakta olduğunu görünce; ‘İşte Rabbim budur, bu daha büyüktür’ dedi. Sonra o da batınca: ‘Ey kavmim! Ben sizin eş koştuklarınızdan beriyim, dedi.

Başta güneş sistemi olmak üzere ışık saçan bütün yuvarlak cisimler, hakikatin güçlü güzel birer ifadesidirler. Gerçek bir varlığı bildirirler. Bunlar içinde uzak büyük yıldızlar en esrarengiz olanlarıdır. Ve astronomide çok ileri giden Sümerler, bu büyük yıldızlara tapıyorlardı. Bu tapmaları, belki de başta sembolik idi, sonra gerçek şekle dönüştü.

Sümerler içinde yaşayan İbrahim ilk olarak bu kültürden alâkasını kesip, sonra güneyde yaşayan ve aya tapan, Arapların eski ataları olan Akadlara inmiştir. Belki o zaman diliminde Akad medeniyeti, Sümerlerden daha parlak görünmüş olabilir. Nitekim güneşe tapan ve medeniyet inceliklerinde zirveye ulaşan Mısır medeniyeti, çok daha parlak idi. Fakat hepsi de fani idiler.

İbrahim en son olarak Güneşe tapan Firavunların yurdu olan Mısır’a gider. Fakat onların da batışını görür. Maddî medeniyetlerin din ve vahiy (melekûtu’s-semâvâti vel-ard) yerini doldurmadığını anlar. Akadların çöl içinde, Mısırlıların da en pis putperestlik olan insana tapmak ve nefisperestlik içinde kıvrandığını görür. *Ya Rabbi, ben bunlardan uzağım, der.*

Ayrıca sembol ilminde yıldız varlığı, ay maneviyat ve kültürü, güneş saltanatı temsil eder. Demek hiçbir maddî varlık, hiçbir beşerî buluş ve kültür, hiçbir ideoloji ve devlet, melekûtü’s-sevamati ve’l-ard olan İlâhî din ve vahyin yerini tutamaz. Çünkü din ve vahiy olmazsa, insan şirk ve fanilikten, yani kaybolmak manasına gelen dalâletten kendisini kurtaramaz.

12) Bu sürecin çağdaş bir İbrahim olan Hz. Muhammed’deki gerçekleşmesi

Doğulu ve Batılı birçok mütefekkirin kabul ettiği gibi; Kur’anda geçen bütün kıssalarda, özellikle Hz. Muhammed’e benzeyen İbrahim kıssasında birinci derecede Hz. Muhammed’e hisse var:

Bu evrensel kıssa “Hz. Muhammed de başta amcalarını kuru bir taşa tapmak olan heykelperestlikten men etti. Sonra insan kültürü yönünden üç grupta teması oldu. Önce yıldızlara tapan Arabistan Sâbiileri ile ilişkisi oldu. Yıldızın fani sınırlı bir mahlûk olduğunu gördü. Sonra, aya tapan ve Akadların torunları olan Arap örf ve âdetini inceledi. Onların da dalâlet içinde olduğunu anladı. Sonra Mısır medeniyetini Arabistan’a getiren Yahudilerle Medine’de teması oldu” diye bildiriyor. Kur’an, göklerin ve yerin gerçek okunuşudur. Ne Sabîî kültürü, ne Arap örf ve geleneği, ne de Yahudi bilgileridir, diye insanlığı uyarıyor.

İslam, Hz. Muhammed’e hitaben şöyle özetlenmiştir:

“De ki: Ben gerçekten yüzümü (bedenimi ve ruhumu) gökleri ve yeri (gayb ve şehadeti) maddî ve manevî olarak yaratmakla bilinen O Allah’a muvahhit olarak yönelttim ve ben asla müşriklerden (gerçeği bölenlerden) değilim.”

18. 04. 2012
Bahaeddin Sağlam